

Fénysugár

Evangéliumi hitebressztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Válasszatok!

Jozsué 24, 15.

A földi élet újra meg újra választás elé állítja az embert. A családi életben, a földi hivatásban, a társadalmi kérdésekben, a közéletben mindig akadnak kérdések, amelyekben dönteni kell. Ezt, vagy amazt válasszuk-e? Jobbra, vagy balra térjünk-e? A jelenleg előnyösebbnek látszó után nyujtsuk-e ki a kezünket, vagy inkább arra nézzünk, hogy későbbre melyik nyujt jobb kilátásokat? A döntés néha nagyon nehéz. Egyik oldalon is, a másik oldalon is mutatkoznak előnyök is, hátrányok is, bajos eldönteni, melyiken mi van túlsúlyban. S az ember gondolkodik, haboz, vergődik, s végül is, nagyon sok esetben rosszat választ. Mi ennek az oka? S hol van ennek az orvossága?

Az oka az, hogy az ember a legfontosabb kérdésben még nem döntött. A legfontosabb válaszütnél még nem állt meg, hogy a helyes irányt megtalálja. Jozsué azt mondja Izrael népének: „Válasszatok magatoknak még ma, akinek szolgáljatok, az idegen isteneknek-é, vagy az Úrnak!” Ez a legfontosabb választás.

Ha te még nem döntöttél egészen határozottan amellet, hogy az Úrnak szolgálj, hogy Őt teszed életed Vezérévé és Királyává, akkor egészen természetes, hogy más kérdésekben sem tudsz helyes választást tenni. Mert ha öntudatosan nem szolgálj az Úrnak, akkor még idegen isteneknek szolgálj, s azok befolyásolnak minden kérdésnél, minden választásnál. S mivel az idegen istenek sokan vannak: a pénz, a hirnév, a siker, a kényelem, az élvezetvágy stb. stb. sokféleképen befolyásolnak s nehezé teszik a döntést. S akármelyiknek a sugalmazására hallgatsz, nem fogsz jól választani, mert sugalmazó istened továbbra is hatalmában tart és rabszolgájává tesz.

De Úr csak egy van, s az az Egy szent és igaz. Ha megteszed a nagy, döntő lépést, ha Őt választod, s Neki szolgálj egész lelkeddel, egész életeddel, akkor életednek minden kérdését Ő elé viheted, minden fordulóponton Ő reá tekinthetsz, minden válaszüton az Ő kezébe teheted a kezedet, s akkor biztos lehetsz benne, hogy mindig a jót, a helyeset fogod választani, mert nem te választasz, hanem Ő, aki mindenekfölött szeret, s mindenben legjavadat akarja.

Válasszd Őt Uradnak még ma!

Vargha Gyuláné.

A BIBLIA KÖNYVEI

Zsoltárok könyve.

I.

Melyik a Biblia legismertebb, leghasználtabb könyve? Nyilván a Zsoltárok. Alig van valaki a Biblia-olvasók közt, aki egy-két zsoltárt, vagy legalább zsoltárrészt kívülről ne tudna. S vannak egyes zsoltárok, amelyek úgy szólván minden hívő ember életében bizonyos időben nagy szerepet játszottak. Gondoljunk csak az 51-re. Hányan élték át ebben büntudatra való ébredésük döntő óráját! Vagy a 23-ra. Hányan kapaszkodtak e zsoltár karjaiba bele nyomorúság, betegség, halál idején!

A Zsoltárok könyve a héber Bibliában a próféták után található: Dicséretnek címmel. A könyv keresztyén elnevezése nem a tartalmat jelöli meg, hanem a zenés kíséretre utal, mellyel ezeket a darabokat elő szokták adni. Tartalmi elnevezés azért is bajos, mert hisz a Zsoltárok igen különböző tartalmuak s azt sem lehet mondani, hogy túlnyomólag dicséreti énekek. A közhasználatban mint Dávid zsoltárai szerepelnek. Nem jelenti ez azt, hogy mind Dávidtól való. A zsoltárok feliratai szerint a 150 közül 73-nak ő a szerzője. Egnek, a 90-nek, mint legrégebnek, Mózes a szerzője. Kettő Salamontól, 12 Asáftól, Dávid egyik fő éneklő mesterétől, 11 Kóráh fiaitól, egy Hámántól, egy Ethántól való. 49-nek szerzője ismeretlen. Ez utóbbiak közt egyeseknél egész Malakiás próféta koráig el kell mennünk a keletkezést illetőleg. Ez volt Kálvin véleménye is. Egyébként a fogság utáni időből való darabok leg többje közvetlen a fogság utáni

időben készen volt. A Zsoltárok könyve így is joggal fűződik Dávid nevéhez, nemcsak azért, mert keletkezése, hanem azért, mert ő volt e tekintetben az alapvető s a többi darabok részben korábról, részben későbből való csatolmányoknak tekintendők. Nemcsak a szerzés, hanem a zsoltárok liturgikus, tehát istentiszteleti rangra való emelése terén is Dávid tett legtöbbet.

Bibliánkban a Zsoltárok könyve, mint második, a tanító könyvek közt foglal helyet. Elüt azonban a többi tanító könyvektől erősen érzelmi — lírikus — természetétől. Igaz, hogy 40 Zsoltár határozottabban, oktató tartalmú, de ezeknek modora is inkább olyan, mint a legérzelmesebb zsoltároké. A dolgot mégis enyhíti az, hogy viszont a többi tanítókönyvek, például a legridegebb tartalmú Prédikátor könyve formájában annyira költői, hogy az öt tanítókönyv arculatában mégis csak közel esik egymáshoz.

A Zsoltárokat hihetőleg végleges kialakulásokkal egyidőben öt könyvre osztották. A beosztást sem keletkezési, sem tartalmi sorrend nem igazolja. Hizen a 150 zsoltár a legnagyobb tarkaságban foglal egymásmellett helyett, mint 150 darab különböző nagyságú, színű és értékű gyöngy, egy fonalra fűzve. Az ötös beosztásban Mózes könyveinek ötössége lebegett a rabbinusok előtt. Ezek az alkönyvek nem egyforma hosszúak. Némi befejezettséget az ad nekik, hogy utolsó darabjaik hála és magasztaló énekek.

Sok fejtörést okozott a tudósnak az egyes zsoltárok felirata. A feliratok különböző dolgokra vonatkoznak. Egész jól érthetők azok a feliratok, amelyek a könyv szerzőjére, keletkezési körülmé-

nyeire adnak felvilágosítást. Például nyolc zsoltár feliratában olvassuk, hogy azok akkor keletkeztek, mikor Saul üldözte Dávidot. Nehezebb azonban a helyzet, amikor a feliratok a zsoltárok műfajára, zenei előadására, vagy az istentiszteleti használatra vonatkoznak. Az elsőre egy eset a 16. Zsoltár felírása: Dávid miktám-ja. Egyesek szerint ez valami megtisztelő elnevezés az illető zsoltárra nézve s azt jelenti, hogy „aranyzsoltár”. Más szóval Dávidnak nagyon kedvenc zsoltára. Mások szerint a „miktám” a rövid, velős mondatokból álló költeményt jelzi. A zenei felírások a hangszer nemét, másutt az énekes hangnemét jelzik. A neginót a vonóshangszert, a nehilóth a fuvóshangszert írja elő. A 6. zsoltárban, az első bűnbánati zsoltárban, a seminith férfi basszushangot jelent. Bizonyára meglepő lesz sokakra, hogy a Luther harci éneke: „Erős vár a mi Istenünk” alapját képező 46. Zsoltár, ez a dübörgésekkel teli hatalmas zsoltár, felírata: „hala móth” szerint, női szoprán hangra volt szabva.

G. A.

Tudsz-e mosolyogni?

Ezernyolcszáznegyvennyolcban a falunkba betörték az osztrák katonák. A falú népe elmenekült előlük, csak a tehetetlen öregek és az egészen kicsiny gyermekek maradtak ott.

Nem hiába félt a lakosság. A katonák nagyon kegyetlenek voltak. Minden házba betörték, ami értékes volt elrabolták, a tehetetlen öregeket legyilkolták, a kis gyermekeket kard élére hányták.

Berontottak dédanyámnak házába is. Nagyanyám ott feküdt a ringó bölcsőben, mint kicsiny gyermek. A vad katonák odarohantak, már a kardot is kihúzták, de a kis gyer-

mek oly kedvesen mosolygott rájuk, hogy fegyveres kezeik lehanyagoltak. Gyönyörködve álltak meg a bölcső előtt s azt mondták: „Ezt a szép kisleányt, aki ilyen szépen tud mosolyogni, életben hagyjuk.”

A vad kegyetlen harcost megáldította, lefegyverezte ez a kedves gyermeki mosoly.

A tiszta gyermeki mosoly olyan, mint az áldott napsugár. Meleget, életet visz mindenhová ahol megjelen.

Ez a mosoly végigvonult nagyanyám életén. Sok könnyet letörölt, sok fájdalmat, sok nyomort enyhített.

Vajjon tudsz-e így mosolyogni? Nem a kacagást, az érdekes dolgok felett való nevetést értem, mert azt mindenki tud, még a legelvetemültebb, legönzőbb ember is. Azt a mosolyt, amely olyan mint a csendes tó tükrén visszatükröződő napsugár. Azt a mosolyt, mely az Úrban elpihent, derült kedélyből fakad, visszatükrözi lelked állapotát, melyből melegség, fény, erő árad bele ebbe a sötét, hideg világba.

Ha már tudsz így mosolyogni mosolyogj! Ha még nem tudsz, tanulj meg a golgothai kereszt tövében, hol számodra is nyílnak a „drága vér” áztatta földben az öröm piros rózsái.

Sz. M. d. t.

Reggeli ének.

— Kullmann Kitty. —

Uram, napom Te vedd kezedbe,
És véle együtt engem is;
Munkámban is hiven vezetve,
Végül e kéz pihenni visz.

Az én munkám: csak szenvedésem,*
Érted viselve ez „dolog”,
Szemed úgy kísér engem épen,
Mint azt, ki munkában forog.

*A költő, akinek kötetéből ezt a költeményt fordításban közöljük, évek hosszú sora óta ágyban fekvő beteg.

*Segíts, hogy önzést félrevetve
Meglássam mások terheit,
Kik szorgos munka közt sietve,
Úgy fáradsnak körültem itt.*

*Óh, vedd kezedbe teljes élted,
Szívem megváltó Istene,
S vezess, ha majd eljő a végem,
A gyöngykapun a mennybe be.*

Ford. Vargha Gyuláné.

A vakok látnak.

Ef. 3; 17–18.

Valahol olvastam annak a lélektani leírását, amikor egy vakon született ember egy sikeres operáció után hirtelen látni kezdett. Lelkében egyszerre nagy zűrzavar, káosz keletkezett, de mindezek felett, mint egykor a vizek felett Isten Lelke, ott lebegett egy ki mondhatatlan örömjongás.

Valóságos új születés volt számára ez az esemény. Megnyílt előtte egy új világ: a színek világa. És mégis meglepő, hogy az, aki oly biztosan járt-kelt, viselkedett a maga környezetében, most egyszerre bizonytalan, kapkodó, el-elbotló gyámoltalanná vált. Mert eleinte tökéletlen volt a látása. Mindent egy síkban, egy dimenzióban látott. A mélységről, távolságról, plaszticitásról a látásán keresztül nem volt semmi fogalma. Meg akart fogni olyan dolgokat, amelyek több méteres távolságban voltak tőle és megbotlott olyanokban, amelyek közvetlen előtte feküdtek. És csak hosszabb gyakorlat által tudta megismerni a mélység, magasság, szélesség, hosszúság és távolság fogalmait úgy, amint mi ismerjük, akik csak ránézünk valamire és megmondjuk, hogy körülbelül hány lépést kell tenni, hogy elérhessük.

Amint ezt elolvastam, egyszeriben a lelki vakokra kellett gondolnom. Mert ugyanezek a je-

lenségei a lelki szemek felnyílásának is. Ez is újjászületés, itt is egy új világ tárul fel, első tünete a lélekben ennek is egy nagy káosz, amelyet teljesen áthat a szavakban ki nem fejezhető, csak könnyekben előtörni tudó öröm.

Meglátják, hogy hit által Krisztus a szívükben lakozik, de ez a látás még nagyon gyarló, nagyon egy dimenziójú. Nagy hevességgel kapnak bele mindenbe, a legtöbbszór olyanokba, ami még távol vannak tőlük. Nagy útát, hosszú lelki fejlődést kell megtenniök, hogy azokat elérhessék, azok a dolgok reájuk bizathassanak. És megbotlanak a közvetlen előttük levő legelemibb dolgokban. S ezek a botlások nagyon sok embert megbotránkoztatnak. Mindjárt készek az ítélettel: Hát ilyen a megtérés? Hisz ez az ember azelőtt, amíg nem „képmutatóskodott” sokkal kedvesebb, jobb ember volt!

De azért nem kell kétségbe esni. Csak az Igén keresztül állandóan Krisztusra nézni, gyakorolni kell a látást és mindennap több és több vonást fedezünk fel Rajta, amelyet eddig nem láttunk, mindig plasztikusabb lesz a kép, mindig biztosabban mozgunk az emberek között, míg a szeretet alapjára helyezkedve, teljesen fel nem tárul előttünk Isten jóvoltának szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága.

Míg csak el nem érünk oda, ahol azután „színről-színre láthatunk.”

F. Z.

A szeretet győz.

Egy lupusbetegek számára berendezett intézetben történt a következő eset.

Egy apa meglátogatta a kis lányát, akinek az arcát olyan ret-

tenetesen eltorzította a betegség, hogy aki ránézett, megborzadt. Amikor az apa bucsuzni kezdett a gyermek keservesen kezdett sírni és hiába vigasztalta az apa, hogy majd újra eljön hozzá hiába biztosította róla, hogy ha meggyógyul haza viszi, a gyermek görcsösen szorította apja kezét és nem akarta elengedni.

Ekkor az apa elfelejtve minden figyelmeztetést és óvintézkedést, karjába zárta síró gyermekét és csókjaival borította sebes arcát.

A közelben ült egy fiatal testvér, akit kétségek és a kishitőség úgy gyötört, hogy közel volt a kétségbeeséshez. Ugy érezte, hogy csalódott Istenben és emberekben. Szeretet után vágyó szíve megkegyelmeztetett. Amikor meglátta az apát, aki az ő eltorzított, ijesztő kinézésű gyermekét átölelte, akkor maga előtt látta a Megváltót és az Ő nagy szeretetét. Az Ur szeretete elárasztotta a szívét és csak egy gondolata volt: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az atya, hogy Isten fiainak nevezettünk.”

Ha egy földi apa úgy szereti a gyermekét, hogy akkor sem taszítja el magától, sőt magához öleli akkor is amikor annak az arca oly eltorzult, milyen nagy lehet akkor a mi mennyei Atyánk szeretete, aki az Ő egyszülött Fiát küldte le hozzánk a nyomorúságba és szenvedésbe, hogy minket megmentsen.

A természet templomában.

Milyen áhitat lehet az, amit négy „M” fal között tartanak? Az én templomom más. Kimegyek a szabad természetbe: felettem a kék ég, lábam alatt a pompás zöld pázsit, körülöttem a hegyek és az erdők és orgonajáték helyett a szél és a patak zúgása. Ez templom, Istenhez méltó hely. Itt imádkozom.”

„Volt ma ebben a templomban?”

„Ma éppen nem voltam” felelte zavartan a kérdező, „nem volt időm.”

„Talán ma egy hete?”

„Nem voltam.”

„De talán egyszer mégis az utóbbi hat hónapban?”

„Azt sem merem mondani.”

„Ugy látszik nagyon keveset használja a maga templomát. Egy ajánlatot teszek magának. Jövő vasárnap menjünk ki ebből a zajos városból a maga templomába, Isten szabad ege alá. Felettünk lesz a kék ég, lábaink alatt a zöld pázsit, körülöttünk a hegyek és erdők és a szél és patak zúgása. Útközben nem fogunk beszélni sem az időről, sem a politikáról sem más hasonlókról, hanem csendben leszünk. Ott fenn a magaslaton Isten felséges templomában majd elmondjuk egymásnak gondolatainkat az Ő dolgairól. Ugye jó lesz így?”

„Nem” — felelt vontatottan, „én nem megyek.”

„Kár, hogy nem akar és nem is tud felemelkedni Istenhez a természet templomában. Higyje el, hogy először meg kell tanulni alázatosan leborulni Isten előtt négy fal közt, hogy azután megtanuljon leborulni Isten előtt a természet felséges templomában is.”

Ki mint vet úgy arat.

Egy molnár nagyon durván bánt az apjával. „Mester ne bánjon így az apjával” kérte a molnárlegény, aki már nem bírta látni az öreg ember helyzetét. Hiába beszélt a lelkész is, a molnár nem hallgatott rá. „El veled!” kiáltotta egy nap a dühös molnár és apját ősz hajánál fogva rántotta le a malom lépcsőjén. „Megállj!” kiáltott az apa, „megállj fiam, eddig és ne tovább, idáig a küszöbíg löttem ki én is öreg apámat.

KÜLMISSZIÓ

Egy csudálatos könyv.

Délafrikában történt, hogy egy este beállított egy betsuán férfi a misszionáriushoz, kezében egy Új-testamentummal és megkérdezte, hogy Pál apostol betsuán volt-e. „Miért?” — kérdezte a miszionárius. „Azért” — felelte a betsuán férfi, „mert ebben a könyvben minden bűn le van írva, ami egy betsuán ember szívében van.”

Hasonlót ír Chamberlain misszionárius Indiából. „Mint a keresztyénség első hírnöke mentem egy indiai városba. Bennszülött segítőtársam felolvasta a gyülekezet előtt a Rómabeliekhez írott levél első részét. Utána odalépett hozzám egy brahmán és így szólt. „Uram ezt a részt ugy-e a hinduk számára írták, mert egészen mi rólunk szól”. Egy más alkalommal Róma 7-ből olvastam fel Pál apostol megrendítő valómását. „Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.” Erre így kiáltott a hallgatók közül a legértelmesebb: „Igen, igen így van ez nálunk hinduknál.”

„Egy másik indiai városban” — írja tovább Chamberlain felolvastam Ézsaiás 44-ből a bálványok elkészítését és leírását. Amikor befejeztem így kiáltott egy brahmán: „Most megfogtunk téged. Te azt mondtad, hogy ez a könyv, amit felolvassz nekünk régi könyv és egy más világ-részben történt. De amit most felolvastál, azt most itt láttad és itt írtad le, hogy a hinduk, hogy csinálják.”

Jól felelt.

Egy európai utazó találkozott egy afrikai útján egy arabbal. A marcona bennszülött sok karavánt fosztott már ki és idejének nagy részét

fosztogatással töltötte. A nap meghatározott órájában leborult imádkozáshoz. Az európai megkérdezte, hogy honnét tudja, hogy van Isten? Az arab csudálkozva nézett a kérdezőre, aki Isten létezésében kételkedni lát-szott és azt kérdezte: „Honnét tudom, hogy teve ment el ma éjjel a sátorom mellett és nem ember?” — „A lábnymokról a homokban” — felelte az európai. „Hát a természet nem mutatja, hogy van Isten? Isten lábnymait nem látod egész világosan a természetben?”

Máskép gondolkozom, másképen szeretek, más vagyok.

Pattesonhoz, Melanesia püspökéhez, bement egy napon Taronaria, egy pogány ifjú, aki a növendéke volt: „Püspök hogy van az, hogy én most másképen gondolkozom, mint azelőtt. Nem tudom megmondani, hogy mit gondolok. Tudod, hogy én szívesen tanultam, de a gondolataim gyakran kalandoztak a szülőfalumba. De most úgy érzem, hogy semmi mást sem szeretnék, mint mindig csak az Igére hallgatni. Olyan dolgok után vágyom, amikkel azelőtt nem törődtem és olyan dolgok, amik azelőtt érdekelték már nem érdekelnek. Mi lehet ez?”

„Mire gondolsz?” — kérdezte a püspök „hogy mit jelent ez?”

„Azt gondolom” folytatta Taronaria — „de ez olyan nagy dolog, azt gondolom, hogy Isten Szent-Lelke van a szívemben.”

GONDOLATOK.

Dr. Kröpf Lejos, az első keletafrikai misszionárius (1810–1871), írta:

„Egy misszionáriusnak nem szabad gyávanak lenni. De ne vigye magával mindjárt azt a szekeret sem, amibe az aratást beakarja takarítani „mielőtt vetett volna”.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Okt. 1. Zsolt. I. Ján. 5: 1–12. A szorongatás és veszedelem idejében ismerhetjük meg legjobban az Úr szeretetét és hűségét. Ekkor tapasztaljuk, hogy nincs olyan sötétség, amelybe Ő világhosszágát ne tudna vetni, nincs olyan veszély, amelyben meg ne tudna őltalmazni, nincs olyan ellenség, akit meg ne tudna győzni. Ha emberek elhagynak, ha még azok is elhagynak, akik szívünkhöz legközelebb állnak, az Úr el nem hagy, Ő mindig velünk marad, s megtart bennünket is az igaz úton. Boldog aki Őbenne bíz!

Okt. 2. Ézs. 2: 1–5, 4: 2–6. I. Ján. 5: 13–21. Izrael népének nagy hivatást jósol az ótestamentumi próféta. Ennek a népnek az Úr világhosszágában kell járnia, hogy általa lássák meg a világhosszágát a többi népek is, és seregeljenek oda az igaz Istenhez. Ha ez a nép engedelmes lett volna az Úr szavának, amelyet a próféták által hirdettetett neki, milyen más képen alakult volna az ő helyzete is, meg a többi népé is. Milyen messze jövőbe tolódott el így Izrael nagy hivatása, hogy teljesüljön! De annak az időnek mégis el kell érkeznie, „mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az Ő elhívása.” Róm. 11: 29.

Okt. 3. Ézs. 5: 1–8, 20, 21. II. János 1: 13. Az Úr Izrael népét szőlőskerthez hasonlítja, amelyet Ő ültetett, gondozott, és amelytől jó gyümölcsöt várt, szeretetet, hálaadását. És mit kapott ahelyett? Hálátánságot, engedetlenséget, lázadást. S kik voltak ebben a legbűnösebbek? Épen azok, akiknek a népet jó útra kellett volna vezetniök, s akik önzésükkel, kevelységükkel, hatalomvágyukkal tévútra vezették és veszedelembé döntötték. Nagy felelősség van mindenkor a szőlőskertek őrizőin. Ma is, mikor azon kell lenniök, hogy a szőlőskertben ott legyen az igazi szőlőtő, s rajta minden emberi lélek egy-egy gyümölcsöt termő szőlővessző.

Okt. 4. Ézs. 6. III. Ján. 1–15. Ézsaiás próféta, mikor látomásban szemtől-szembe találja magát a seregek Urával, legelsőben is a saját tisztátalanságát és méltatlanságát látja meg. De azután azt is meg látja és tapasztalja, hogy az Úr érintése elveszi a tisztátalanságot és alkalmassá tesz a szolgálatra. Ezt a tapasztalatot kell ma is mindenkinek megszereznie, aki az Úr szolgálatába akar lépni. Mélységes megalázkodás a saját bűneink miatt, s

hittel való érintkezés a bűnbocsátó, megtisztító, megszentelő Urallal tesz bennünket is Isten gyermekeivé és Isten szolgálivá. Keresztül mentél-e már ezen a tapasztalaton?

Okt. 5. Ézs. 9: 1–7. Máté 5: 1–12. A legvilágosabb próféciák egyike az Úr Jézusra vonatkozólag. Hangsúlyozva van benne, hogy egy gyermek születik, tehát valaki, akinek már születése csodálatos, s akin már a bölcsőtől kezdve rajta nyugszik Isten Lelkének világhosszága és ereje. Mennyire felismerhette volna Izrael népe az elérkezelt gyermekben a megígért Messiást, ha igazán alaposan tanulmányozta volna a próféták írásait, s ha megnyitotta volna a szívét azoknak igazsága előtt. De vajjon ma nincsenek-e sokan, akik nem csak az ótestamentumi próféták, hanem még az apostolok bizonyágtévesztésében sem tudják felismerni a Messiást?

Okt. 6. És. 11: 1–10. II. Krón. 1: 7–12. Az előbbi fejezetben elkezdett prófécia itt folytatódik. Megragadó képet fest a Messiásról, végigkíséri Őt nagy vonásokban nemcsak földi életén keresztül, hanem az idők végéig, amikor majd újra eljövén dicsőségben, megalátja a földön Isten országát, a maga teljes dicsőségében és békességében. Ennek a próféciának a teljes megvalósulása még reánk is, nem csak a már eddig megtörténteknél, hittel való elfogadását, hanem az ezután történeteknek hittel való várását méri. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy több hittel fogadjuk-e prófáciát, mint azok, akikhez elsősorban intéztetett?

Okt. 7. Máté 22: 34–46. I. Kor. 1: 4–9. Márk 10: 17–27. Jak. 2: 10–17. Sok ember azt hiszi, hogy ő jó keresztény, mert külsőleg eleget tesz vallásos kötelességeinek. De ha őszintén megvizsgálná a szívét, nem merhetné nyugodtan elmondani, hogy teljesíti Isten első parancsolatát, amelyet maga az Úr Jézus nevez a legnagyobb parancsolatnak. S aki ezt a parancsolatot nem teljesíti, az a másodikat sem képes teljesíteni, s az egész törvényt megsrontja, mert ebben a két parancsolatban foglalatik össze Istennek egész törvénye. Csak az újjászületett emberi lélek tudja igazán megérteni és betölteni ezt a két parancsolatot.

Okt. 8. Zsolt. 28. Máté 5: 13–20. Milyen boldogság, mikor valaki evvel a bizonyossággal zárhatja be imádságát: „Ál

dott az Úr, hogy meghallgatta esedezésemnek szavát.” Igen, Istennek szent Lelke már imádkozás közben megadja az alázatos hittel imádkozóknak ezt a bizonyosságot, hogy imádkozása meghallgattatott. Szemei még talán nem láthatják a meghallgattatást, de szíve biztos nyugszik abban a tudatban, hogy a maga idejében nyilvánvalóvá lesz a meghallgattatás.

Okt. 9. És. 25: 1—9. Máté 5: 21—30. Ésaiás is azok közé az imádkozók közé tartozott, akik tudták, hogy imádságuk nem hiábavaló, mert Istenük imádságokat meghallgató Isten. Hívó tekintetével előre látja mindazt a csodát, amelyet Isten cselekedni fog, a fátylu szétszakadását, a halál eltörlését, a könyhullatás leförlését s Isten népének megtartatását, az Úr eljövételét. Boldog Ésaiás! mily sokat tanulhatnának tőle a mai keresztények, hit, buzgóság, imádkozás tekintetében!

Okt. 10. És. 26: 1—12. Máté 5: 33—48. A fogságból megszabadult nép háát ad ezért a boldog tapasztalatért, hogy akinek a szíve az Úrra támaszkodik, azt Ő megőrzi teljes békében. Ezt a tapasztalatot mindenki megszerezheti, de csak ugyanazon föltétel alatt. Aki csak félig támaszkodik az Úrra, félig pedig önmagában, vagy emberekben bízik, annak békessége is csak félig-meddig való lesz. Az Úr iránt való teljes bizalom ad teljes békességet, mert teljes szeretet, teljes bölcseség, teljes erő, teljes hűség is csak az Úrban van. Ha reá bizzuk magunkat, Ő minden dolgunkat megcselekszi.

Okt. 11. És. 33: 13—24. Máté 6: 1—15. Hogy mennyit tudunk mi meglátni az Úr dicsőségéből, az attól függ, hogy milyen állapotban van a lelkünk. Ha az Úr Lelkének megfölszítót tüze odajuttathatott bennünket, hogy életünk megfelel annak, ami itt a 15. versben olvasható, akkor lelki szemekkel látjuk a mi dicsőséges Krisztusunk ékességét s lelkünk gyönyörködhetik az Ő országának nagyságában és dicsőségében. Akkor semmiben sem szűkölködünk s szívünk hálaadással telik meg annak tudatában, hogy Ő a mi bírónk, vezérünk és királyunk.

Okt. 12. És. 35. Máté 6: 16—23. Ennek a felséges fejezetnek ígéretei részben már beteljesültek, mikor a mi Urunk Jézus Krisztus a földön járt. Akkor is nyíltak meg már vakok szemei és süketek fülei, akkor is ujjongtak már előbb néma ajkak. De milyen felséges dolog lesz ezeknek az ígéreteknek a tökéletes beteljesülése, mikor

majd az Úr eljön dicsőségben s megalkítja az Ő országát itt a földön. A részleges beteljesülés záloga annak, hogy a teljes beteljesülése is el fog érkezni, s mily boldogító és fölemelő az a tudat Isten gyermekei számára, akik most talán szenvedések és szorongatások közt élnek. Igen ez a tudat megerősíti a lankadt kezeket és megszilárdítja a tántorgó térdeket.

Okt. 13. És. 40: 1—11. Zsolt. 32: 1—7. Milyen kimondhatatlan szeretet sugárik a profécianak ezekből a szavaiból! Az Atyának gyöngéd szeretete. Amellyel meg akarja vigasztalni sok gyötörtetésen átment népét, szólal meg ezekben a szavakban. Bűnbocsánatot, megújulást, megelevenedést hirdetnek ezek a szavak. Örömet és békességet ígérnek a megtérő népnek, s ígérnek mindenkinek fölött egy olyan pásztort, amilyenre szüksége van neki, egy pásztort, aki csakugyan el is érkezett s beaváltozta az ígéretekkel. S ez a Pásztor ma is él, ma is keresi nyájának szétszórta juhait, hogy összegyűjtve legeltesse és hordozza őket. Ott vagy e már a nyájban, a megtalált bárányok közt?

Okt. 14. Máté 9: 1—8. Ef. 4: 22—32. Ján. 9: 24—41. Jak. 5: 13—20. A régi életet úgy le kell vetkőzni, mint ahogy az ember levét egy teljesen bepiszkolódott, elrongyosodott ruhát, hogy azt soha többé föl ne vegye. A régi ruhának különböző részletei vannak: a hazugság, a harag, a lopás, a tisztátalan beszédek és gondolatok, s mindegyiktől meg kell szabadulni, még legfinomabb formáitól is. Az új ruhának is különféle részletei vannak: az igazság, a szelidség, a munkásság, a tisztaság, az irgalmasság, s mindegyiket fel kell öltöznünk s aztán vigyáznunk rá, hogy tiszták és épek maradjanak, s újra helyet ne engedjenek a régi ruhadaraboknak. Oh, milyen nagy megőllalmaztatásra van szükségünk. Mennyire fontos, hogy a rejtelt helyen maradjunk, a Jézus vére alatt!

Okt. 15. Zsolt. 30. Máté 6: 24—34. Isten sok, sok gyermekének tapasztalata az, amiről a zsoltáríró itt beszél. Az Úr megpróbálja az övéit, megengedi, hogy betegség, fájdalom, gyász látogassa meg őket, de elküldi hozzájuk a gyógyulást, a vigasztalást, a megújulást is. S az így megpróbált szív annál nagyobb örömmel tudja dicsérni és magasztalni az Urat. A szenvedés napjainak megvan a maguk tanulsága, tisztító ereje, amelyek csak fogékonyabbá teszik a szívet a tiszta és igaz örömré.

Vargha Gyuláné.